

Daniels bok – nummer etthundranittiosex

Profetiska paralleller och gudomlig besvikelse: den uppenbarande vandringen för Guds sista tidens folk i Uppenbarelsesboken 10

Jeff Pippenger

2024-04-27

I Uppenbarelsesbokens tionde kapitel, där historien om den förste och den andre ängeln budskap framställs, blev Johannes, såsom en symbol för Guds folk i den sista tiden, i förväg underrättad om att det skulle inträffa en besvikelse i den historia som han symboliskt representerade; och denna besvikelse var det inslag i den förste och den andre ängeln historia som hade varit förseglat för milleriternas förståelse, för att pröva deras tro.

Och rösten som jag hade hört från himlen talade åter till mig och sade: Gå och ta den lilla boken som är öppen i handen på ängeln som står på havet och på jorden. Och jag gick till ängeln och sade till honom: Ge mig den lilla boken. Och han sade till mig: Ta den och åt upp den; och den skall göra din buk bitter, men i din mun skall den vara söt såsom honung. Och jag tog den lilla boken ur ängeln hand och åt upp den; och i min mun var den söt såsom honung; och så snart jag hade ätit den, blev min buk bitter. Uppenbarelsesboken 10:8–10.

I vers tio representerar Johannes historien från den 11 augusti 1840, då den mäktige ängeln steg ned med en liten bok i sin hand, fram till den stora besvikelsen den 22 oktober 1844. Innan han symboliskt representerar denna historia får han av ”den röst som” han ”hörde från himmelen” veta att när han äter den lilla boken, ”skall den göra din buk bitter, men i din mun skall den vara söt såsom honung”. Den bittra besvikelsen var det som prövade milleriternas tro, och det var inte bäst för dem att känna till denna besvikelse innan den inträffade; men Johannes representerar sista tidens folk, som måste känna till de fakta som hör samman med framställningen av de händelser som utgör historien om den första och den andra ängeln budskap.

Denna heliga historia visar att ett prov skulle komma över de sista dagarnas folk, och det skulle vara ett prov grundat på något som det inte var bäst för dem att förstå före provet, men det var inte samma erfarenhet som milleriterna hade, även om det fullkomligt överensstämde med den skildring av händelser som framställs genom den första och den andra ängeln, ty de sju tordönen representerar också ”framtida händelser som skall uppenbaras i sin ordning.”

Även om det krävdes att känna till milleriternas grundläggande historia, skulle Guds folk i den sista tiden fullborda samma framställning av händelser som milleriterna; men det som prövade milleriterna, vilket det var bäst för dem att inte känna till i förväg, skulle vara en annan prövning, förorsakad av ett element som var förseglat intill dess att tiden var inne för Lejonet av Juda stam att bryta sigillan på Jesu Kristi uppenbarelse, vilket sker i den dolda historien i Daniel elva, vers fyrtio.

Det som förseglades var avsett att pröva Guds folk i den sista tiden, och prövningen skulle sammanfalla med den vägmark där milleriterna prövades; ty vare sig det gäller den första uppfyllelsen i milleriternas historia eller den sista uppfyllelsen i den sista tiden, var de sju åskorna

”en framställning av händelser” ”som skulle uppenbaras i sin ordning”.

Vad som i stor utsträckning inte har erkänts är att liksom Johannes representerar historien om Kristi nedstigande med den lilla boken den 11 augusti 1840 fram till den stora besvikelsen den 22 oktober 1844, så representerades just denna historia också av den andre ängeln nedstigande den 19 april 1844. Den första besvikelsen kan förstås som Johannes besvikelse, han som, efter att ha ätit den lilla boken den 11 augusti 1840, mötte besvikelse den 19 april 1844. När denna besvikelse inträffade steg den andre ängeln ner med en ”skrift” i sin hand.

”En annan mäktig ängel fick uppdraget att stiga ned till jorden. Jesus lade en skrift i hans hand, och när han kom till jorden, ropade han: ’Babylon har fallit, har fallit.’ Därefter såg jag de besvikna åter lyfta sina ögon mot himlen och med tro och hopp se efter sin Herres ankomst. Men många tycktes förbli i ett fördummat tillstånd, liksom sovande; ändå kunde jag se spåren av djup sorg i deras ansikten. De besvikna såg i Skrifterna att de befann sig i dröjsmålstiden och att de tålmodigt måste invänta visionens uppfyllelse. Samma bevisning som hade lett dem att vänta sin Herre år 1843, förde dem till förväntan på honom år 1844. Ändå såg jag att flertalet inte ägde den kraft som utmärkte deras tro år 1843. Deras besvikelse hade dämpat deras tro.” Early Writings, 247.

Den milleritiska historia som Johannes representerar i kapitel tio är historien om den första och även den andra ängeln. Den första ängeln nedstigande med ett budskap och den andra ängeln nedstigande med ett budskap markerar början på respektive historier, vilka båda slutade i besvikelse, även om Johannes mer direkt illustrerar båda änglarnas hela historia. Även efter den 22 oktober 1844, då den tredje ängeln anlände med ett budskap, utgör besvikelsen i samband med upproret år 1863 ett tredje vittnesbörd om en period som börjar med ett budskap och slutar i besvikelse.

Den första besvikelsen i den tredje ängeln rörelse den 18 juli 2020 var parallellen till milleriternas första besvikelse. En sanning var förseglad, liksom sanningen om 1844 var förseglad genom att Herren höll sin hand över ett misstag i vissa av beräkningarna, vilket frambringade milleriternas första besvikelse. När misstaget därefter blev förstått, hade misstaget blivit oförseglat, då Lejonet av Juda stam hade tagit bort sin hand. Misstaget den 18 juli 2020 förorsakades av vägran att erkänna att Hans hand hade lyfts den 22 oktober 1844, medan Han förkunnade att ”tiden skulle icke mer vara.”

Vare sig det var den filadelfiska rörelsen under den första ängeln första besvikelse, eller den första besvikelsen inom den laodiceiska rörelsen under den tredje ängeln, så representerar Hans hand vägmärket. Den 19 april 1844 och den 18 juli 2020 frambringade besvikelsen en förskingringstid. De som antingen hade blivit samlade den 11 augusti 1840 eller den 11 september 2001 blev förskingrade, och därefter började Kristus att för andra gången samla sitt folk.

Han hade samlat ett folk med början den 11 september 2001, ty såsom det framställs genom Kristi dop är det när den gudomliga symbolen sänker sig ned som Han börjar samla sina lärjungar, inte dessförinnan. Sedan, efter en skingring, samlar Kristus sitt folk en andra gång. Kristus samlade sina lärjungar med början vid sitt dop, och efter den skingring som korset åstadkom började Han

samla sina lärjungar en andra gång. Det profetiska faktumet av en andra insamling som började i juli 2023 var en del av det som hade förseglats den 18 juli 2020, fastän det tydligt var ett inslag i milleriternas historia.

I vers fyrtio i Daniel elva uppstod vilddjuret från avgrunden och dödade båda hornen på jordens vilddjur år 2020. I juli 2023 började Herren för andra gången samla sitt folk i den sista tiden. Samlingsprocessen framställs inom den heliga milleritiska historien, och i den historien finns två historiska vittnen om att Han för andra gången samlar sitt folk. Samlingsprocessen är ett profetiskt element som var förseglat fram till juli 2023. Verket att för andra gången samla sitt folk fullbordas under den ukrainska krigets historia, strax före det åttonde presidentens andra val, han som är av de sju.

Den 11 augusti 1840 samlade Herren milleritrörelsen, och Han utmärkte denna samling genom införandet av 1843 års karta, som publicerades i maj 1842. Kartan representerade grundbudskapet, ty Han lade då grunden till milleritemplet. Nedstigandet av ängeln i Uppenbarelsebokens tionde kapitel den 11 augusti 1840 motsvarar Kristi dop, vilket bland annat markerade början på Kristi utväljande av sina lärjungar.

”Med kallelsen av Johannes och Andreas och Simon, av Filippus och Natanael, började grunden till den kristna kyrkan läggas. Johannes hänvisade två av sina lärjungar till Kristus. Sedan fann den ene av dessa, Andreas, sin broder och kallade honom till Frälsaren. Därefter kallades Filippus, och han gick för att söka upp Natanael.” Den längtade tidsåldern, 141.

William Millers verk från ändens tid år 1798 fram till den 11 augusti 1840 representerade Johannes Döparens verk, men när ängeln i Uppenbarelseboken tio steg ned, såsom förebildat genom den Helige Andes nedstigande vid Kristi dop, ”samlade” Herren sina grundläggande lärjungar. Dessa två vittnen visar att Kristus samlade sitt sista tidens folk den 11 september 2001, när ängeln i Uppenbarelseboken kapitel arton steg ned, men liksom i fråga om milleriterna skulle de provas genom ett inslag av de sju tordönen som hade blivit förseglade, och därefter skulle Herren samla sitt folk en andra gång.

Den andra samlingen av Guds sista-tidens folk började i den historia som representeras allra sist i vers elva i Daniels elfte kapitel, strax före Putins seger över Ukraina, och strax före vers tolv där Rysslands och Putins profetiska vittnesbörd upphör. Daniels elfte kapitel, vers elva, överensstämmer därför med Uppenbarelseboken kapitel elva, vers elva, ty det är där de två vittnena åter förs till liv.

I den heliga milleritiska historien började Herren samla sitt folk en andra gång efter besvikelsen den 19 april 1844, och det som Herren använde för att samla sitt folk vid den tiden var insikten att de uppfyllde dröjsmålstiden i liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus, kapitel tjugofem, och även Habackuk, kapitel två. För att milleriterna skulle kunna inse sitt tillstånd och återvända, måste de känna igen sig själva såsom framställda i Guds profetiska Ord. De behövde se att de var Guds folk i kontrast till dem som bekände sig vara hans folk. När han samlade sitt besvikna folk, gav han därigenom en illustration av baneret som upplyfts för hednafolken och betonade så åtskillnaden mellan sitt äkta men besvikna folk och sitt folk endast till bebyggelsen.

Och det skall ske på den dagen att ett rotskott från Isai skall stå som ett baner för folken; till honom skall hedningarna söka sig, och hans viloplats skall vara härlig. Och det skall ske på den dagen att Herren än en gång, för andra gången, skall räcka ut sin hand för att återvinna kvarlevan av sitt folk, dem som skall vara kvar från Assyrien och från Egypten och från Patros och från Kush och från Elam och från Shinar och från Hamat och från havets öar. Och han skall resa ett baner för nationerna och samla Israels fördrivna och föra samman Juda förskingrade från jordens fyra hörn. Jesaja 11:10–12.

När profeten Jeremia representerar dem som blev besvikna den 19 april 1844, visar han att han inte längre hade gemenskap med ”bespottarnas församling”, vilka använde den uteblivna uppfyllelsen av förutsägelsen för 1843 som bevis för att de som representerades av Jeremia var falska profeter.

Jag satt inte i bespottarnas församling och glädde mig inte; jag satt ensam på grund av din hand, ty du hade uppfyllt mig med harm. Jeremia 15:17.

”Hånarnas församling” hade kastat ut dem som representerades av Jeremia.

”Många förföljdes av sina otroende bröder. För att behålla sin ställning i kyrkan samtyckte somliga till att tuga om sitt hopp; men andra kände att troheten mot Gud förbjöd dem att på detta sätt dölja de sanningar som Han hade anförtrott åt dem. Inte få uteslöts ur kyrkans gemenskap av ingen annan orsak än att de uttryckte sin tro på Kristi återkomst. För dem som fick utstå denna prövning av sin tro var profetens ord mycket dyrbara: ’Edra bröder, som hata eder, som stöta eder bort för mitt namns skull, de säga: Må Herren bliva förhärlig; men han skall uppenbara sig till eder glädje, och de skola komma på skam.’ Jesaja 66:5.” Den stora striden, 372.

När Herren reser ett baner för hednafolken, skall det ske när han för andra gången har räckt ut sin hand för att samla kvarlevan av sitt folk, som är Israels fördrivna. Det är de som inte längre sitter i ”bespottarnas församling.”

”Jesses rot” är en symbol för två blodslinjer, den ena från judendomen förenad med en blodslinje utanför judendomen, och representerar inte endast Jesu blodslinje, utan är också en symbol för föreningen av gudomlighet med mänsklighet, ty baneret som upplyfts representerar ett folk som för alltid har blivit beseglade in i tillståndet och erfarenheten av föreningen av gudomlighet med mänsklighet, vilket också representeras i vers tio i Daniel kapitel elva genom symbolen ”fästningen”. I vers tio antyds de etthundrafyrtiofyrtusens beseglingstid genom den profetiska förståelsen av fästningen, som är huvudet. I historien i vers elva och Ukrainakriget räcker Herren ut sin hand en andra gång för att samla de förskingrade som har blivit besvikna.

Därför har vi, med vittnesbördet i Daniel elva som struktur, identifierat påvedömets intrång i den profetiska historien, strax före söndagslagen. Vi har sett det republikanska hornets verk, representerat av Trump, när han blir den åttonde, som är av de sju, och inleder arbetet med att förena kyrka och stat. Vi har den avfälliga protestantismens horns linje, sådan den representeras av Mackabéerna. I samma historia som framställs av dessa verser tillämpar vi de sju tordönens linje, vilken också är liknelsen om de tio jungfrurnas linje, och identifierar de etthundrafyrtiofyra tusendes erfarenhet, liksom de tre änglarnas linje, som skisserar det sanna protestantiska hornets

verk. En av händelserna för det sanna protestantiska hornet i den historien är den andra insamlingen.

Den andra insamlingen ägde rum i historien om den andre ängeln budskap, och den ägde också rum i historien om den tredje ängeln från 1844 till 1863, vilket upprättar två vittnen ur den milleritiska historien om att Herren sträcker ut sin hand en andra gång för att samla sin skingrade hjord.

”Den 23 september visade Herren mig att Han för andra gången hade räckt ut sin hand för att återvinna kvarlevan av sitt folk, och att ansträngningarna måste fördubblas i denna samlingstid. Under skingringen blev Israel slaget och sargat, men nu i samlingstiden skall Gud hela och förbinda sitt folk. Under skingringen hade de ansträngningar som gjordes för att utbreda sanningen endast liten verkan, de åstadkom föga eller intet; men i samlingstiden, när Gud har räckt ut sin hand för att samla sitt folk, skall ansträngningarna att utbreda sanningen få den avsedda verkan. Alla bör vara förenade och nitiska i verket. Jag såg att det var fel av någon att hänvisa till skingringen för att där hämta exempel som nu skulle styra oss i samlingstiden; ty om Gud nu inte skulle göra mer för oss än Han gjorde då, skulle Israel aldrig bli samlat.” Early Writings, 74.

I bilagan till Early Writings förklarar syster White den nyss anförda kommentaren:

”3. Uppfattningen att Herren ’för andra gången hade räckt ut sin hand för att återvinna återstoden av sitt folk’, på sidan 74, avser endast den enhet och styrka som en gång fanns bland dem som väntade på Kristus, och det förhållandet att Han hade börjat att på nytt förena och upprätta sitt folk.” Early Writings, 86.

Den heliga historien om de sju åskorna, som representerar tiden från den 11 augusti 1840 till den 22 oktober 1844, förebildade den heliga historien från den 22 oktober 1844 till upproret 1863. Rad på rad utgjorde den första historien en illustration av de visa jungfrurna, och den andra raden gav en illustration av de fåvitska jungfrurna. Båda historierna började när en ängel steg ner med ett budskap som skulle ätas. Ängeln ankomst i båda historierna inledde en prövningsprocess som frambringade en skingring, och år 1849 visades syster White att Herren åter sträckte ut sin hand för andra gången, denna gång för att samla dem som hade blivit skingrade den 22 oktober 1844.

De hade skingrats genom den stora besvikelsen, såsom de visa den 19 april 1844 hade skingrats genom sin första besvikelse. Den andra sammankomsten identifierade att Herren ”hade börjat förena och åter upprätta sitt folk”. Vid den andra sammankomsten innefattar Herrens verk att resa upp ett baner som är förenat med varandra i fråga om budskapet, och vars mänsklighet är förenad med Hans gudomlighet. Banerets syfte är att kalla Guds andra hjord ut ur Babylon, vilket fullbordas genom att män och kvinnor ser baneret.

Fanan är den här av dem som i söndagslagens prövotid har förenat sin mänsklighet med Kristi gudomlighet. Således utpekar den andra insamlingen att ”Jesse rot” skall bli upphöjd och bära den dubbla profetiska symboliken hos Rut, en hedning som samlas genom fanan genom att förenas med Boas, en symbol för de etthundrafyrtiofyrtusen, och även en symbol för Återlösaren, som betalade priset för Rut och var hennes nära frände. I Kristi gudomliga naturs inkarnation i den

mänskliga naturens fallna kött blev Han vår nära frände. Fanan som blir upphöjd är de som genom budskapet har förenats och som fullbordar verket att förena sin mänsklighet med Kristi gudomlighet före söndagslagen.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

Värdesättningen av Bibeln växer med studiet av den. Åt vilket håll den studerande än må vända sig, kommer han att finna Guds oändliga vishet och kärlek uppenbarade.

Det judiska systemets betydelse är ännu inte fullt ut förstådd. Sanningar stora och djupa framställs i skuggbild i dess riter och symboler. Evangeliet är nyckeln som låser upp dess hemligheter. Genom kunskap om återlösningens plan öppnas dess sanningar för förståndet. Det är vår förmån att förstå dessa underbara ämnen långt mer än vi gör. Vi skall fatta Guds djupheter. Änglar längtar efter att få blicka in i de sanningar som uppenbaras för det folk som med förkrossade hjärtan rannsakar Guds ord och ber om större längd och bredd och djup och höjd i den kunskap som endast Han kan ge.

”När vi närmar oss avslutningen av denna världens historia, kräver profetierna som rör de sista dagarna särskilt vår uppmärksamma studie. Den sista boken i Nya testamentets skrifter är full av sanning som vi behöver förstå. Satan har förblindat mångas sinnen, så att de gärna har gripit varje förevändning för att inte göra Uppenbarelsboken till föremål för sitt studium. Men Kristus har här genom sin tjänare Johannes förkunnat vad som skall ske i de sista dagarna, och han säger: ’Salig är den som läser och de som hör denna profetias ord och bevarar det som är skrivet i den.’ Uppenbarelsboken 1:3.”

”Detta är det eviga livet”, sade Kristus, ”att de känner dig, den ende sanne Guden, och Jesus Kristus, som du har sänt.” Johannes 17:3. Varför är det så att vi inte inser värdet av denna kunskap? Varför glöder inte dessa härliga sanningar i våra hjärtan, darrar på våra läppar och genomsyrar hela vårt väsen?

”Genom att ge oss sitt ord har Gud låtit oss komma i besittning av varje sanning som är väsentlig för vår frälsning. Tusenden har öst vatten ur dessa livets källor, och ändå har tillgången inte minskat. Tusenden har haft Herren för sina ögon, och genom att betrakta honom har de blivit förvandlade till samma bild. Deras ande brinner inom dem när de talar om hans karaktär och berättar vad Kristus är för dem och vad de är för Kristus. Men dessa rannsakarare har inte uttömt dessa storslagna och heliga ämnen. Tusenden fler kan ge sig in i arbetet med att utforska frälsningens hemligheter. När Kristi liv och hans missions karaktär begrundas, skall ljusstrålar framträda allt klarare vid varje försök att upptäcka sanningen. Varje ny rannsakan skall uppenbara något ännu djupare intressant än det som hittills har blivit uppenbart. Ämnet är outtömligt. Studiet av Kristi människoblivande, hans försoningsoffer och medlarverk skall sysselsätta den flitige studentens sinne så länge tiden varar; och när han blickar mot himlen med dess otaliga år skall han utropa: ’Stor är gudsfruktans hemlighet.’”

”I evigheten skall vi lära det som, om vi här hade tagit emot det ljus det var möjligt att få, skulle ha öppnat vår förståelse. Återlösningens ämnen skall sysselsätta de återlösta hjärtan och sinnen och tungor genom de eviga tidsåldrarna. De kommer att förstå de sanningar som Kristus längtade efter att öppna för sina lärjungar men som de inte hade tro till att fatta. För

alltid och för alltid skall nya vyer av Kristi fullkomlighet och härlighet framträda. Genom ändlösa tidsåldrar skall den trogne husbonden hämta fram ur sin skatt nytt och gammalt.” Christ’s Object Lessons, 132–134.